

ALBINA

REVISTA POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▶	P. Dulfu
G. Coșbuc	▶	V. S. Moga
G-I.P.V. Năsturel	▶	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	▶	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▶	C. C. Pop. Tașcă.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală

TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, briliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și cosmetice igienice, piepțini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menagiu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iearnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bugiile, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerosofate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supusatorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetricei și Chirurgiei, Opticei și Dentisticeii, ca : vată și tiloane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehuse, pompe trage-lapte și biberone, ploști și lighiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulversitoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare, thermometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porcelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra rataburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 8 | Abonamentul în străin. pe an lei 9
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

G. C. Dumnezeu nu lasă pe om. — I. Kalinderu. Cuvântare la Academie (sfârșit). — P. Dulfu. Moștenirea. — Sofia Nădejde. Năpaste. — Pr. I. D. Mihailu, Dragomir. — St. N., Câmpulungul. — Dr. Lux., Zâmbrii în Caucazia. — Premiații Societății pentru protecția animalelor. — Cronica săptămânii. — Informațiuni.

Sfaturi practice: Hrănirea seroafelor.

Notițe: Starea semănăturilor — Societatea Steaua.

Pagina glumeață: Negustor și mușteriu. — Copilul se învață când nu se răsfătă. — Intre două focuri.

Ilustrațiuni: Vedere din Câmpulung. — Zâmbrii din Caucazia; — Zâmbrii urmăriți de lupi.

Dumnezeu nu lasă pe om.

A fost o vreme când cetatea La Rochelle, muncitoare, bogată, puternică, stăpânea marea cu corăbiile sale.

În epoca aceea din istoria ei, unul dintre neguțătorii cei mai de seamă era în aceeași vreme și unul dintre cetățenii cei mai luminați și cei mai cinstiți. Îl chemă Aufredi.

Milostiv, econom și onest Aufredi câștigase toate sufletele, în vreme ce își sporea mereu averea.

El nu avea copii, dar rude mai mult sau mai puțin depărtate îi țineau locul. El avea pentru toți bunăvoința unui tată: îi ajuta în toate întreprinderile. Dacă se aillau cu toții într'o stare feră. cită, asta era numai o urmare a bunelor lui staturi și ajutoarelor în bani din partea lui Aufredi. Ei sirește, îl lingușeau, îi lăudau meritele, și cercau să-l facă a crede că lui îi datoreau tot, fiindcă știau că un suflet bun se alipește în totdeauna după binele lăcut.

«Oh, ziceau ei, dacă ne-ar da Dumnezeu prilejul să-ți dovedim recunoștința noastră!». Acest prilej li se dete.

Nenorocirea căzu pe Aufredi, groaznică și repede. Răsboiul isbucni.

Din douăsprezece corăbii ce le aveaă pe mare, șeapte fură

Iuate de către pirații engleji, două pieriră încercând să le scape, trei se rătăciră, cel puțin nu se mai știă nimic despre ele.

Aceste vești veniră una după alta în câteva zile. Aufredi eră mirat: el trecuse cu iușeală înspăimântătoare dela avere mare la sărăcie. Ce eră s'ajungă?

Sta singur în casa lui mare, vândută, și din care trebuia acum să iasă: singur, el așteptă cu o nerăbdare mare vizita rudelor sale. Rudele nu veniră. Ce spun? el nu mai avea rude, toți se scuturară de el de când eră nenorocit. «E adevărat, spuneau ei că am fost în orecari legături cu acest imprudent care și-a condus atât de rău alacerile; suntem noi buni că îl primim ca rudă, dar într'adevăr nu suntem rude cu el. Păzească-ne Dumnezeu!». Unuia dintre ei care avea același nume ca și binefăcătorul său, i se părură dibace această explicație spre a se scutura de rudenie: «Până unde merge trufia oamenilor! Acest Aufredi a avut obrăznicia să taie un f din numele său, spre a face să se creadă că face parte din familia noastră! Numele său adevărat este *Auffredi* cu doi f».

Aufredi suferi loviturile soartei cu răbdarea unui înțelept; nerecunoștința rudelor sale îi zdobi inima: el căzū greu bolnav.

Il duseră într'o cameră săracă dintr'o biată casă unde lungimea boalei îi prăpădi și slabele mijloace ce îi mai rămăseră. Nici una dintre rudele sale nu veni să-l vadă, nici să ia știri despre el; dar lucrătorii săraci cari locueau în vecinătatea lui îl îngrijeau cu dragă inimă și cu totul desinteresat. Cu ajutorul lor, scăpă cu viață, slab, dar puțin mai mângâiat. Îngrijirile bune pe cari le primise dela acești oameni simpli îi încălziră inima.

«Neapărat, zise el, săracii sunt amicii mei; cu ei vreu să trăiesc; ca și ei voi lucra cu mâinile mele. În această lume strălucită care m'a părăsit, nu mai e loc pentru mine: Ei bine! Autredi nu se va umili să cerșească mila lor, voiu trăi cu pâine neagră pe cari o voiu câștiga-o singur».

Merse de se așeză în port, cu o tăblită de aramă la butonioră, și acolo făcea comisioane pentru căpitanii de corăbii străine. Cunoștința mai multor limbi îi prindea așa de bine. Ceialalți comisionari știindu-l cine a fost, îi arătau totdeauna respect. Il iubiau, căci eră așa de blând și de bun, și le eră milă să-l vadă încărcat cu un pachet prea greu, și adeseori i-l luau, fără voia lui, ca să-l ducă ei pentru el: pe de altă parte, el, servindu-le de tălmăciu, le ușură lucrul. Eră între ei și el un schimb de servicii.

Văzându-l trecând prin port sau pe străzi, încărcat cu un balot oarecare, rudele întorceau ochii și ridicau umerii, murmurând aceste cuvinte: «Ce rușine!». Dar oamenii inimoși și cu simț îl admirau: «Ce curagiu nobil» ziceau ei. Și tinerii trecând pe lângă el, îl salutau mai cu respect decât când eră bogat.

În timp de patru ani Aufredi duse această viață, așa de grea și de admirat totdeauna.

Intr'o seară de vară, cu frumos apus de soare, marea eră li-

niștită, și un vânt ușor, de pe largul mării, adia, și toată lumea mai aleasă a orașului se preumbla prin port, așteptând venirea a trei corăbii, ce se vedeau la orizont. Toate ochianele se îndreptau către ele. Toți se întrebau curioși, ce steag au, ale cărei națiuni sunt?.

— «Sunt de-ale Norvegienilor, zise unul, încărcate fără îndoială cu brad și cu rășină. Recunosc steagul Olandezilor, zise altul : aduc și ceaiu de Japonia pe semne» Alții aveau alte păreri, când iată că un marinăr bătrân, care de multe clipe observă corăbiile într'o tăcere adâncă, strigă cu glas mișcat : «Nu, domnilor, nu, greșiți cu toții : aceste corăbii, pe cari le vedeți acolo, sunt botezate aici în orașul nostru. Nu cred că mă înșel, sunt corăbii din portul nostru.

— Din portul nostru ! Strigară din toate părțile; dar nici unul dintre negustorii noștri nu așteaptă nici o corabie; ce s'o fi întâmplat !» Atențiunea se îndoii, nerăbdarea crescû; toate privirile erau îndreptate spre cele trei corăbii cari se apropiau repede : «Aufredi ! strigă bătrânul marinăr, sunt trei corăbii ale lui Aufredi ! Da, sunt cele ce s'au crezut pierdute încă de acum patru ani !»

Cele trei corăbii intrară în port; și, în chiotele unei mulțimi nenumărate, într'o ușoară șalupă, cei trei căpitani veniră pe uscat. Prima lor mișcare fu ca să sărute, într'un moment de entusiasm, pământul sfânt al patriei. Se ridicară : abia puteau răspunde la întrebările cu cari îi copleșiră : «Da, am scăpat de Engleji; am făcut de două ori ocolul lumii, adeseori urmăriți, scăpând în totdeauna, vânzând, cumpărând, iarăși vânzând cu câștig, și Dumnezeu ne-a ajute s'aducem vrednicului nostru patron un bun venit de trei milioane. Trăiască Aufredi, trăiască orașul nostru ! ».

Știrea aceasta se răspândi în oraș cu iuțeala fulgerului. Insoțiți de mulțime cei trei căpitani căutau pe Aufredi ; găsiră pe patronul lor cu un pachet mare pe umeri și cu medalia de aramă pe vestă. Ei nu știau nimic, firește, de soarta stăpânului lor.

«Ce, în această stare ! . . . Te-au lăsat așa orașenii ! Și rudele tale ? . . nu putură să zică mai mult; indignarea și lăcrimile le înceară vocea.

— «Prieteni, credincioși prieteni, zise Aufredi cu fața senină, cu vocea liniștită, așa dar trecând prin atâtea pericole ați scăpat și ați înzecit averea mea ! Oh ! această avere ar trebui să fie întreagă a voastră : primiți cel puțin a treia parte, pe care veți împărți-o cu marinarii voștri.

Toată lumea din oraș a laudat această dărnicie. Aufredi, devenit bogat, nu putea să fie lipsit de amici nici de aprobatori.

«Un milion ! Un milion ! Ziceau oneștii oameni cari se găsiră deodată iarăși rudele sale; dar e prea mult ! Cum, unchiul nostru (căci într'adevăr e unchiul nostru) poate să aducă așa de mare pagubă familiei sale ?

— Și mai ales mie, adaugă omul cu cei doi f, mie acelaia

din nepoții săi care îi poartă numele cel adevărat, care singur îi poate duce prin veacuri acest nume onorabil ! »

Ticăloșii cari se feriră de el, acum îndrăsniră să se întoarcă în jurul lui și să caute să se apropie de el, nu însă în bordeiul în care locuia, căci acolo nu fuseseră primiți, ci în saloanele vechei locuințe a lui, pe care Aufredi o cumpărase numai decât și pe care fu nevoit a o deschide mulțimii ce venea să l feliciteze. Ei se temeau că întâlnirea cu el, va fi penibilă. Se înșelară : Aufredi îi primi cu o politeță rece, pe care ei o luară drept o rămășiță de nemulțumire, ușor de învins. Adunarea eră numeroasă și strălucită.

După ce primi complimentele lor calde, Aufredi vorbi celor ce-l înconjurau :

«In această clipă sărbătorească voesc, înaintea celor mai aleși dintre concetățenii mei, să-mi spun neschimbatele mele hotărâri».

La aceste cuvinte toate rudele simțiră că le bate inima de nerăbdare și într'acelaș timp de spaimă.

«Am recăpătat prin voia Domnului, o frumoasă avere. Copleșit de ani, sfârșit de oboseală, nu voiu trăi mult timp; voesc să dau tot ce am vrednicei mele familii, acelor pe cari îmi place să-i numesc, cu toată vârsta lor, copiii mei și frații mei».

Soarele, pe cerul curat din luna Iulie, străluce mai puțin de cum străluciră atunci fețele tuturor rudelor.

«Da, familiei mele, zise Aufredi cu o voce mișcată, vrednicei mele familii. Și să știți^o că eu numesc cu acest nume pe sarmanii lucrătorii ai orașului : Ei sunt rudele mele ; ei au fost frați și copii pentru mine, numai ei sunt vrednici de dragostea inimii mele, lor li se cuvine averea ce Dumnezeu mi-a adus-o.

Ce desperare pentru rude ! ... Sudoarea curgea de pe frunțile lor. Privirile tuturor erau ațintite asupra lor cu batjocură. Trebuiră însă să înghiță până la capăt amărăciunea, și să asculte și restul acestei vorbiri așa de grozave pentru dânșii.

«Impart averea mea în trei părți egale. Prima parte va fi împărțită chiar de acum, între toți acei cari mi-au dat îngrijiri când eram bolnav, cari mi-au dat ajutorul lor în port, cari au reînsuflețit inima-mi descurajată, prin iubirea și devotamentul lor.

«Celelalte două părți, le păstrez ... (rudele respirară la auzul acestor cuvinte ; speranța strălucel în ochii lor) le păstrez spre a construi și a înzestră un ospiciu anume numai pentru lucrătorii sarmani ai orașului și pentru familiile comercianților pe cari îi ajunge nenorocul : Munca vai ! și cinstea n'ajung în totdeauna spre a te feri de mizerie».

Clădirea și conducerea acestui ospiciu ocupară ultimele zile ale virtuosului comerciant.

Spitalul lui Aufredi se înnalță și azi încă, bogat și înzestrat de fundatorul său și primind numai nefericiții pentru cari acest demn neguțator l-a consacrat.

(Liber după Barrau).

G. C.

Cuvântarea d-lui Ion Kalinderu, președintele Academiei Române în sedința solemnă dela 18 Aprilie 1907.

(Sfârșit (1))

Incercarea de psihologie militară a d-lui dr. Câmpeanu e în felul ei ceva nou, și caută să răspândească în cercurile militare noțiunile de psihologie în vederea aplicării lor.

Autorul, pătruns de necesitatea științei psihologiei în armată, face mai întâiu o expunere a celor trei clase de fenomene spirituale, după psihologii mai noi. Asemenea tratează într'un capitol deosebit psihologia mulțimii, care e mai apropiată de aceea a armatei, tot după scriitorii mai însemnați.

În partea proprie a studiului, d. Câmpeanu se ocupă întâiu de psihologia militarului individual, din toate punctele de vedere, apoi de aceea a mulțimii, a armatei, observând dela început, că mulțimea armatei se deosebește de mulțimea întâmplătoare. În aceasta din urmă, unirea sentimentelor se face în mod fulgerător, prin sugestie, și dispăre tot atât de iute, pe când în armată se produce mai încet, prin puterea obiceiului și a tradiției.

După o privire istorică asupra armatei deosebitelor popoare, autorul analizează apoi înrâurirea ce au asupra trupei naționalitatea, religia, și mai ales factorul de căpetenie al sufletului militar, elementul moral.

Această lucrare a apărut întâiu în franțuzește, cu o prefață a marelui psiholog Th. Ribot, care relevează mai cu seamă împrejurarea că e cea d'întâiu operă pe acest tărâm. De atunci ea a fost tradusă în limbile germană, rusească, bulgară și sârbească, fiind apreciată în chipul cel mai favorabil de ziarele și publicațiunile periodice militare străine.

La ediția prezentată, cea d'întâiu în limba română, preschimbată și completată mai ales în părțile din urmă, a colaborat și mult instruitul tânăr, d. Căpitan A. D. Sturdza, fiul prea respectatului nostru secretar general, d. Dimitrie A. Sturdza.

Lucrarea «Tendențele noi în Drept» de d. Vespasian Erbiceanu nu e un tot sistematic, ci o adunare de studii diferite, cari se leagă între ele și-i dau o concepție generală. Ea este însă una din scrierile cari trec peste pervazul legilor ce ne cărmuesc și caută să ne arate și să ne lumineze direcția ce a luat evoluția dreptului în alte părți, în special în țările dela cari am împrumutat noi României din regat.

În expunerea asupra tendințelor de reformă ce se manifestă în domeniul dreptului, autorul dovedește că nu e robul teoriilor; dimpotrivă el le discută cu pătrundere și cu putere de argumentare... , în sfârșit d. Erbiceanu, actualmente judecător de instrucție la tribunalul Iași, ne arată cu posedă bine materia și cunoaște principiile și obiceiurile juridice, nu numai din țară, ci și pe cele germane și italiene.

D-sa e unul din tinerii magistrați cari se ocupă de aproape cu dreptul, și sunt fericit că Academia a avut prilej să acorde

(1) Vezi No. 32.

o parte de premiu unei lucrări de această natură. Fac totdeodată urări, ca pe viitor scrierile de drept, să se prezinte în număr cât mai mare la premiile noastre.

În *Istoricul orașului Focșani*, d. Caian se ocupă în trei capitole de originea și numele orașului. În celelalte tractează despre mănăstiri, biserici, școale și alimentarea orașului cu apă; un capitol e consacrat stării Focșanilor în trecut și prezent. Lucrarea mai are la început o hartă a orașului din 1896—97, iar la sfârșit mai multe documente, împreună cu alte hărți privitoare la moșiile vecine.

În prefață autorul recunoaște cât de grele sunt încercările de asemenea natură. Dar aceste istorice sunt de mare însemnătate, nu numai pentru orașe, ci și pentru istoria noastră națională, și în deosebi a unui oraș ca Focșanii, situat la hotarul care a despărțit atâta vreme Țara-Românească de Moldova.

Pe baza documentelor cercetate, d. Caian respinge părerea strecurată și în marele Dicționar geografic al României, că Focșanii ar fi existând încă din secolul al XV-lea și apoi urmărește pas cu pas istoricul orașului, interpretând în genere bine diferitele acte.

Autorul a făcut lucrarea în sema de dragoste pentru Focșanii orașul unde a funcționat 30 ani ca profesor secundar, adunând material timp de mai mulți ani.

Trec acum la ultima scriere, căreia i s'a acordat o mică parte din premiul Adamachi. Este intitulată: *Documente slavo-române cu privire la relațiunile Țării Românești și Moldovei cu Ardealul în secolul al XV și al XVI-lea*, de d. Stoica Nicolaescu.

În lungile discuțiuni ce au avut loc între membrii Secțiunii istorice, s'au pus în evidență și mai mult însușirile și foloasele acestei lucrări, care vine să îplinească un gol în publicațiunile noastre de documente. După cum știți, Onorați Colegi, cea mai mare parte a documentelor noastre, cu interes adevărat istoric, zac împrăștiate prin arhivele și bibliotecile străine.

A scoate la lumină textele slavone, a le copia cum se cade, a le traduce, a pune multă îngrijire în editarea lor, și a le însoți de adnotațiuni și de știri interesante, culese în documente inedite din arhivele Statului și în biblioteca Academiei, nu este lucru așa de ușor, și de sigur pentru asemenea studii istorice, se cer cunoștințe speciale și osebită râvnă. Când astfel de publicațiuni se fac din proprie inițiativă, cu proprii mijloace și se tipăresc cu cheltuiala însăși a celui ce le dă la lumină, le-a tradus și le a adunat, Academia cu atât mai mult nu va rămâne indiferentă.

Iată de ce ea încurajează silințele tânărului, d. Stoica Nicolaescu, nu atât pentru ceea ce a făcut, cât mai vârtos pentru ce are în viitor să facă, încă și mai bine. Aproape 120 de documente slavone sunt conținute în publicațiunea aceasta, și alcătuiesc o frumoasă colecțiune pentru cunoașterea vechilor relațiuni politice și comerciale ale țărilor române, cu cetățile săsești: Brașovul, Sibiul și Bistrița.

Suma de 500 de lei din premiul Adamachi, o știu, este departe de a acoperi sacrificiile bănești ale d-lui Nicolaescu. Dar nu e de o recompensă în bani poate fi acum vorba, ci de o distincție

une venită din partea celei mai înalte instituțiuni culturale, care se bucură când poate onora munca și sârguința tinerimii noastre studioase, îndemnând-o astfel la lucru mai departe.

La premiul *Asociațiunii Craiovene pentru dezvoltarea învățământului public de 1.500 de lei*, s'au prezentat 36 de cărți

Potrivit regulamentului, plenul Academiei, ascultând rapoartele Secțiunilor, s'a oprit asupra scrierilor: *Manual de istoria universală pentru clasa a doua secundară*, *Manual de istoria universală pentru clasa a treia secundară* și *Manual de istoria universală pentru clasa a cincea liceală*, de d-nii I. Clinciu și M. Dimitrescu, doi membri distinși ai învățământului nostru secundar. Amândoi sunt foști elevi ai Facultății noastre de litere, iar d. Dimitrescu a făcut și studii istorice speciale la Paris și la Londra.

Toate trei manualele, întocmite după programa în vigoare, sunt aprobate de Ministerul instrucțiuni publice, pe baza rapoartelor comisiunilor speciale cari le-au cercetat. Ele se disting printr'un stil ușor și curgător, care ia elevului prima greutate, aceea a înțelegerii materiei, și prin o alegere foarte nemerită a amănunțelor povestite, ca să nu îngreuijeze memoria elevilor cu nume și date nefolositoare.

Istoria politică e sobru expusă, partea geografică e în genere bine utilizată, iar fenomenele sociale de căpetenie sunt îngrijit tractate, împreună cu obiceiurile și instituțiile fiecărei epoci, cu punctele de asemănare și de diferențiere între ele, indicând puntea de trecere dela viața de ieri la viața de azi. În acest chip se ascute mintea școlărilor și îi interesează la cercetarea și aprecierea cauzelor diferitelor evenimente istorice.

Manualele mai scot în evidență principiul, pe cât de elementar, pe atât de fundamental, că totul se schimbă pe nesimțite, și că prefacerile ce societatea încearcă dealungul veacurilor, alcătuiesc în genere progresul vieții omenești.

În sfârșit istoria noastră națională este potrivit așezată în cadrul istoriei generale. D-nii Clinciu și Dimitrescu arată, în capitole deosebite, înrăurirea întâmplărilor cu caracter universal asupra dezvoltării și traiului poporului românesc, cum și serviciile ce aceasta a adus creștinătății prin nenumăratele lupte cu Semi-luna.

În rezumat, operele premiate sunt din cele cari învederează mai bine progresul ce am făcut în timpul din urmă, și cari prin natura lor, ne dau totdeauna speranța că pe viitor vom avea lucrări și mai prețioase.

Aș fi dorit să pot sfârși cu aceasta cuvântarea mea de azi, dar dela sesiunea trecută până acum, Academia a suferit un mare gol între membrii ei. Într'un timp atât de scurt, a pierdut trei membri activi, unul corespondent și altul onorar, proclamat abia de un an.

Imi fac o pioasă datorie de a reaminti că cel d'întăiu, care ne-a părăsit a fost Florian Porcius, care s'a stins în vârstă înaintată, după ce și-a servit cu credință neamul, ca profesor și mai târziu ca funcționar superior administrativ.

Atras de frumusețile naturii, el s'a dat de tânăr studiului

botanicei, cercetând mai ales flora Transilvaniei și publicând mai multe lucrări, cari au fost apreciate foarte favorabil de specialiști. Mai târziu a colaborat la «Flora Dobrogei» a neuitatului nostru coleg dr. Brândză.

A urmat apoi Vincențiu Babeș, decedat în etate de 86 de ani care a făcut parte din instituțiunea noastră încă dela întemeierea ei.

Defunctul a fost magistrat 22 de ani, a fost ziarist și publicist apreciat și mai pe sus de toate un aprig apărător al intereselor Românilor din Imperiul vecin.

În calitate de reprezentant al părților bănățene, a apărat cauza națională în parlamentul ungar prin vorbiri bine documentate. Asemenea a făcut parte din sinoadele și congresele bisericii din Ungaria, desfășurând o activitate fără preget pentru școală și biserică.

Pentru Academie el avea o mare afecțiune și până acum vre-o șase ani venia regulat la sesiunile noastre generale. Îi plăcea nu numai să ia parte la lucrări, ci să se întrețină și cu fruntașii noștri politici și literați despre toate chestiunile la ordinea zilei.

Acum câteva zile am fost surprinși de altă veste, aceea a înțetării din viață a colegului Simeon Fl. Marian, care ținea asemenea să vie în fiecare sesiune, căci eră din aceia cari căutau să fie cât mai des în contact cu noi, ca și cu poporul, ale cărui obiceiuri și tradiții le-a publicat în numeroase volume.

Înainte de deschiderea sesiunii mi-a scris că nu va putea veni, fiind puțin indispus. Nu regretă atât boala de care suferia, cât regretă lipsa lui dela lucrările noastre, așa că am fost dureros mișcați când am auzit trecerea la cele de veci a lui pe care-l știam plin de sănătate și de tărie.

Defunctul a fost paroh în mai multe comune din Bucovina, iar în urmă profesor la liceul din Suceava.

Am mai avut durerea să pierdem un coleg corespondent, pe d. D. Aug. Laurian, un fruntaș între publiciști și profesori, și pe Marcellin Berthelot, una din gloriile mari ale științei franceze, membru onorar.

Amintirea tuturor va dăinui în inima noastră! Ea va supra-vețui veșnic printre Români, căci au lucrat cu dragoste aleasă la înălțarea lor!

Dau acum cuvântul d-lor raportori, pentru a ceti rapoartele asupra cărților premiate, și felicit pe fiecare laureat pentru izbânda câștigată.

Mulțumirea noastră e mare, când din locul înalt în care ne aflăm, ca drepti judecători, răsplătim munca și talentul și chemăm generațiunile tinere la lupta nobilă pe câmpul cel frumos al științei și literaturii naționale!

MOȘTENIREA (1).

Nu azi, nici ieri,—hei! de-atuncea, dragii mei, e vreme multă... Sănătate dela Domnul celor care mă ascultă! —

Undevă p'aici sub cerul scumpei noastre Românie,
Într'un sat, trăia—se zice— un moșneag, ce-avea trei fii.
Cei mai mari, ca toți băieții: când mai buni și când mai răi,
Când mai desghețați la minte, când mai proști, sărman de ei;
Cum dă vremea și 'ntâmplarea.— Cel mic însă... un poznaș!
Ca să facă el vr'un lucru, cum se făptuește... aș!
Toate le făcea sucite și pe dos, de te 'ncruceai...

Un nătâng, un gură cască îți părea când îl vedeai.

Îi eșiau la capăt însă toate-așa de minunat:

Că, de fapta-i săvârșită, locului steteai mirat.

O plăcere-avea: să-și răză de cei proști și făr' de lege;

Și, ca el, prostia cine mai știa la gard s'o lege?..

— «Năzdrăvan! ziceau o seamă. Alții: — «Ba e un țicnit!»!

Iar la urmă, toți: «Păcală» oamenii l-au poreclit.

Intr'o zi bătrânul tată, frânt de boală și nevoi,

Iși chemă la pat feciorii: — «Dumnezeu de-acum cu voi!..

«Eu, mă duc... Aș vrea, avere să vă las la fiecare...

«Căci în lumea asta — Doamne! — greu o duce cine n'are!..

«Dar... cum poate, omul face... nu cum i-ar plăcea să facă...

«Alte bogății pe lume n'am, cum știți, decât o vacă...

«Stăpâniți-o, pe Joiana, voi, băeți, când n'oiu mai fi...

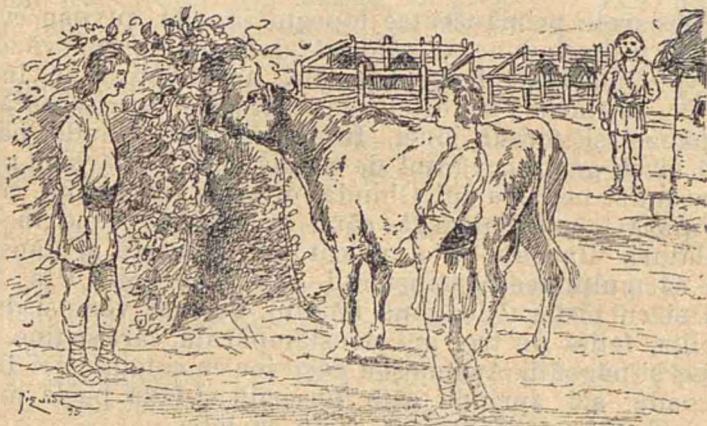
«Intre voi, ca frați d'un tată, împărțiți-o cum veți ști...»

(1) Din «Isprăvile lui Păcală» ediția II, prelucrată din nou, ce va eși în curând de sub tipar în editura «Librăriei naționale.»

Zise, — și-ar fi zis mai multe, — (câte n'ai de spus, când pleci!)
Dar i-a 'nchis a morții mână ochii, buzele, pe veci. —

După ce l-au dus la groapă, băetanii... ce să facă?...
Cum să 'mpartă între dânșii, trei feciori, o biată vacă?...
Cel mai mare — una două: stăruia că numai lui,
Lui i-se cuvine vaca și că n'o dă nimănu; —
Fi 'ncă el doar' a 'ngrijit-o, de pe când eră vițea.
— «Ba să fie cu iertare!» mijlociu-i răspundeă.
«Drept la vacă eu am, nu tu, dragă frate... mă 'nțelegi?...
«Că de treburile casei eu văzut-am, ani întregi.
«Și pe bietu tata, cine, — cât a stat bolnav în pat,
«Până când închise ochii — nu tot eu l-am căutat?»
D'al de-acestea multe încă cei doi frați își tot spuneau;
Iar Păcală?... stă de-o parte, i-ascultă cum se sfădeau.
— «Ho!» grăi 'n sfârșit ăl mare, «că s'adună lumea 'n drum!..
«Ia să ne 'mpăcăm, mai bine!» — «Cum?» — «Prealesne! Iată cum:
«Până va sosi Joiana de pe câmp dela mâncare, —
«Hai câte-un ocol în curte să ne facem fiecare.
«Și 'ntr'al cui ocol va pune dânsa 'ntâi al ei picior,
«Din toți trei acela singur fie-i bun stăpânitor.»
— «Haidem!» zise mijlociul. «Zău, cuminte socoteală...
«Unde-o nimeri, și pace! — Dar tu ce zici, măi Păcală?...
— «Eu?... nimic!..» răspunse-acesta. «Fie! cum ați chibzuit.»
— «Bun de tot!..» gândiă întâiul întru sine, mulțumit.
«Eu, am să-mi așez ocolul lângă poartă, hăt, colea...
«Las' că știu eu pe Joiana cum s'o trag în partea mea!..»
Mijlociul, tot cam astfel se gândiă și el să facă.
Apoi, haide: — «Doamne ajută!..» Mai întâiu, în crâng ei pleacă.
Taie, cară la spinare: carpeni tineri și stejari;
Din aceștia, cu toporu', lați își făuresc, și pari;
În pământ împlântă parii, înșirați, cum trebuia;
Iar de pari, prind lații 'n urmă, zdravăn, cu câte-o nuiă.
Și 'nspre seară au în curte amândoi câte-un ocol,
Chiar cum intri, lângă poartă... Ei!.. dar cum?... Ocolul gol?...
Ce să cate 'n el Joiana?... Fuga!.. în ocoluri pun
Și nutreț: otavă unul, altul: fân de cel mai bun.
— «Iac' așa!.. să-i placă vacii!..» Iar Păcală, al lor frate?...
Supt un plop în vremea asta s'odihneă trântit pe spate.
Numai când văzû că dânșii isprăvit-au munca grea,
Merse și el de-și aduse, din huceag, ce i trebuia:
Ramuri tinere, 'nverzite, de răchită, fag, stejar;
Și 'njghebă din ele-acolo pe-apucatele-un frunzar.
Doar atâta... alt' nimica înăuntru n'a mai pus...
.....
Soarele s'ascunde, roșu, dup'un munte din apus.
Dela câmp, pe drum, Joiana vine către cas' alene,
Iat-o!.. a intrat pe poartă.. Ei, acû-i acû, măi nene!

Peste cine-o dă norocul?... Frații, muți privesc la ea...
— «In ocolul meu intră-va...» cel mai mare se gândia.
Tot așa și mijlociul.— Aș!.. spre-ocoalele cu fân
Ea se uită-abiă în treacăt, mirosindu-le puțin.

Apoi, haide!.. la frunzarul lui Păcală drept se duce;
Intră, prinde, cu plăcere, frunze, muguri verzi să'mbuce.
— «Ha-ha-ha!.. vedeți?...» Păcală începù râzând să zică.
«După preă mult cine-aleargă, se alege cu nimică.»
Frații, — tremurau de ciudă, — însă... ce puteau să facă?...
Și-a rămas din ziua-aceea singur el stăpân pe vacă.

P. Dulfu.

Hrănirea scroafelor.

Scroafele hrănite prea bine și cu nutreț prea gras, nu produc totdeauna purcei sănătoși. Indesebi, e pericolos să hrănim scroafele prea mult, nainte de fătare și îndată după aceea. Urmarea unei astfel de nutririi este odeseori prăpădirea purceilor ba chiar și a scroafei. Cu nutremântul trebuie dar să cruțăm la început, ca apoi, după ce s'a stors tot laptele din pulpă și aceasta a scăzut în mod considerabil, abia atunci să purcedem cu o nutrire mai deasă și mai bogată. Purceii până atunci s'au întărit și pretind a suge mai mult, prin urmare și scroafa trebuie hrănită mai bine, nu de 3, ci de 4--5 ori pe zi

(Economia).

NĂPASTE

Soarele primăvăratesc topește zăpada, șuvoae curg de pretutindene, o căldură domoală umple văzduhul.

Bărbații dreg plugurile, nerăbdători să înceapă arăturile; nevestele dau zor să-și isprăvească țesutul pânzei și torsul lânrei. În prăvălie la Ghindă, oamenii intră și es grăbiți, vântul de primăvară i-a hărnicit pe toți.

Maranda, nevasta lui Ghindă, o femeie roșcovană, voinică, iute, para focului, aleargă, când în prăvălie, când în odaea de-alături. Bărbatu-so e plecat după marfă și dânsa trebuie să mulțumească mușterei. Noroc de baba Uța: toarce lână și cu piciorul leagănă băiatul, ba mai vede și de Marghiolița, fetiță de trei ani, neastâmpărată, care se ține numai de joc și năzbâții. Acuma și-a găsit joc cu cotoiul: aci îl trage de coadă, aci aprinde câte un paiu și-i dă pe la mustăți. Motanul, somnoros, morăie și dă cu laba.

— Lasă cotoiul în pace, c'o să te zgărie.

— Îl doare? Mi-o face bubă?

— Vezi bine, dacă-l arzi. Vin de leagănă băiatul, ți-o da mama covrig.

— Băiu!

— Atunci șezi bine. Uil'te trezești pe Ghițisor.

— Șez, zice fetița, făcându-și de lucru la masă cu niște mărgele. Și șade cât apa 'n ciur.

În prăvălie mușteriii se înmulțiseră. Maranda aci intră în odaie, aci eșea, ba după una, ba după alta. Venise unul să-i schimbe o hârtie de douăzeci de lei. În tejghea nu erau bani de-ajuns. Maranda a zbughit răpede în odaie, a luat din cutia de pe masă câțiva lei și-a lăsat hârtia cu gând să se întoarne s'o pună bine în ladă. În prăvălie înse mușterei cer unul una, altul alta, Maranda abia prididește. Îndată ce avu puțin răgaz, alergă să strângă hârtia de pe masă.

Vine, caută în cutie, caută sub învelitoare, .. hârtia nicăeri! Se uită pe sub masă, pe jos, nimic! Baba Uța cu spetele spre masă torcea înaintea, habar n'avea de paguba Marandei. Nu văzuse nici când a pus banii, nici nu știea ce caută. Pe Maranda numai o trec pale de necaz. Știea că baba n'are obiceiul pișcatului, n'o oblicise nici odată cu nimic, eră de casă de ani de zile, ba se și cam înrudesce de pe bărbat. Dar iar se gândea: «Banul e ochiul dracului. Și nevoea te împinge la păcat.» Maranda mai caută încolo, în coace, ia fata jos de pe pat, o descinge, .. nimic.

— Ce-ai pierdut, maică, de tot cauți? Par'că ești supărată?

— Am pus hârtia de-un pol pe masă și pân' să mă 'ntorn, ia-o de unde nu e.

— Cine, Doamne iartă, s'o ia?

— Asta mă mir: numai d-ta și eu am fost aci.

— Că, Doamne ferește, n-o să dai năpasta pe mine. Nici n'am luat seama ce faci d-ta acolo. Caută bine, ai fi uitat unde ai pus-o.

— Doar nu-s beată. Am lăsat-o, cu gând e'o pun numai decât în ladă. Mă zoreă chiaburul de Mihaiu să-i dau răpede cusurul.

— A pus Ucigă-l Crucea coada pe dânsa. Pân' nu și-o face damblaua, n'o găsești.

— O fi, mă tem, diavol cu două picioare, că doar n'am orbul găinilor. Caut eu într'o părere, zise Maranda mănioasă.

— Vai maică! Ce fel de vorbă e asta? Știu că nu-i aveă prepus că i-am luat eu.

Maranda a răscolit toată casa, a căutat și pe sub pat. Gândind: «Curat nu-i minciună: Cel ce pierde calul, îl caută și sub căciulă».

— Tu, Marghiolișo, n'ai luat banii de pe masă? Spune, maică, îți dau zaharicale, de-mi spui.

— Bani! Nu, n'are Lița bani, zice fetița fluturând din cap.

— Ce mă fac? Ce-o să zică Neculae! Nu pot remâneă păgubașă. Ori eu mint ori d-ta i-ai luat!

— Maică, pot să jur în sfânta biserecă. Să n'am parte de sfintele Paști nici de sfânta cuminecătură, dacă știu eu ceva de banii ce-ai adus.

— Eu chem dascălul cu cheea biserecei.

— Chiamă, sufletul maichii, adă și-un Vlădică. Afurisit fie cel ce-a luat. Mă știu nevinovată. Apără doamne de năpaste și pe dușmanul ce vrea să-m mănânce capul.

Au adus dascălul cu cheea biserecei, i-au dat bieteii Uțe jurământ.

Toate s'ar fi trecut; dar a eșit zvon în sat: din țințar au făcut armăsar, că baba Uța a furat Smarandei o sută de lei.

De supărare și rușine bătrâna zăcea de-ampicioarele.

— «Să mă scoată hoată, pe mine, care de când sânt n'am pitit un capăt de ață al cuivă? O nucă de cade la mine din pomul vecinei, i-o arunc peste gard. Cu ce obraz mai es eu în lume, mai merg la biserecă? Oamenii de bine nu te vorbesc, dar de reu mai adauge și dela ei. Auzi: Că se plecă spre mine cheea! Poate dascălul îi făcea anume vânt, doar o izbândi, să capete cinste! Vădುವă sunt, nevoiașă sunt; dar nu rămnesc la avutul altora, nici nu m'ating de-un capăt de ață. Te pomenești că s'or ferî oamenii de mine ca de-un ciumat! Cine să te primească prin casă, dacă ai darul tămăduirei?»

Când se 'ntâlneă biata Uța cu vre-o nevastă, îi eră oare cum să ia vorbă, să se desvinuie. Știeă doar vorba că ho-

țul fură și jură. Nevestele, când se întâlneau în de ele, o judecau fel și chip.

— «Și eu, soro, o lăsam acasă cu copiii ca pe mama mea! O să mășor pânza. Cine știe, de nu mi-a tăiat din ea.

— «Și eu trebuie să cântăresc lâna. Mi-o fi dijmuit-o. D'aea baba nu ducea lipsă. Pe unde mergea, adună ce-i cădea la îndămână.»

— «De, soro, cine fură nu cumpără, dar nici cinste nu petrece. I s'a înfundat.

— Doamne ferește de minte proastă. Femeie bătrână, fără frică de păcat ori de rușine!»

— «Dacă-i d'astea, să știi dela mine că tot ea ne luă mana dela vaci. De unde vindea ea mereu brânză și smântână învățătoresei? Dela o văcuță cât o capră?»

— «Mai așa!»

— «Și eu care aveam încredere în ea ca 'n mămuca!»

— «A-zi nu te poți încrede în nime.»

— «De, femeie bătrână. O viață nu s'a auzit nimic de ea.»

— «Ce tot măcinați voi pe seama bieteii babe? Eu nu cred, zise Irina lui Busuioc. Odată la bâlcu, mămuța pierduse, tot ce luase pe-o vacă. Când la gura târgului, uit'te și Uța, pe care o rătăcise prin târg. «Luați-mă și pe mine în car, că n'o să vă pară reu.» «Cum să ne pară reu? Bucuroși, lele Uță!» făcu mama. Dar vorba și căutătura ei par' c'a înfiorat o prin inimă. Caută 'n sin, basmaua nicăieri. Mama se face galbenă ca siminocul. «Ce ai, Frăsino?» face Uța. «Nu ți-i bine?». «Omule, eu am pierdut banii, hai îndărăt» «Ești nebună, femeie? Dă-le colac și lumânare. Cum să-i găsești? De lume, n'ai unde lăsa un ac.» Mama să nebunească, dar Uța numai scoate basmaua din sin: «Ia vezi, n'or fi în ea banii tăi?». Mama desleagă, banii toți, cinci poli! «Ai avut, Frăsino, noroc mai mult decât minte. După ce am cinstit și-am eșit, eram taman la spatele tale. Mă uit jos: basmaua ta! Am voit să te mai năcăjesc; când colo, la cel cu comediile, te-am pierdut. «Na poznă, zic eu, o da femeea de bani că nu's și-o apuca-o ceva. Știeam c'ați târguit și plecați. Mi-am zis: Ia să le ațin calea la gura târgului.»

— De? ce să zici?

— Cine știe ce-a făcut cârciumăreasa cu banii, cum îi ea stropșită.....

S'apropiă septămâna patimilor. Innainte de Florii, Smandra s'a apucat de grijit prin casă. Scoate așternutul, scoate perinile, începe să desfețe. Când trage fața dela un coltuc, numai ce cade o hârtie mototol. Parcă-i dădu un junghiu prin inimă. O ridică. Hârtia cea de douăzeci de lei! Tocmai veni și Necolae s'o întrebe de ceva.

— Vezi, omule. De când lumea, cel cu paguba e și cu păcatul. Uit'te hârtia. Am năpăstuit pe biata Uța. Dimonul de fată a vârat o în pernă.

— Aşa ești tu. Am întâlnit eri pe nepoată-sa și spuneă că tușă-sa zace de supărare.

— De! Cui să treacă prin minte așa istorie?

— Când n'ai văzut cu ochii, să nu învinui. Năpasta e e mare păcat. Bietul năpăstuit suferă și n'are cum să se desvinuiască. Barim să nu fi bătut toba.

— N'am spus la nime.

— Când ai adus dascălul, mai eră nevoie să tragi și clopotul. Așa te-am pomenit. Acum să văd cum dregi.

— Mă duc să-i spun și să-i cer ertare.

— Să fiu în locul preotului, te-ași pune să-i ceri ertare în biserecă. Bine-ai făcut-o de răs în tot satul! Unde s'a-dună două lilițe numai pe biata babă vorbesc.

Sofia Nădejde.

DRAGOMIR.

Doamne, bogat mai eră și Dragomir. Și cum își da trupul chinului de dimineața până seara! Ba nici noaptea lui nu i eră noapte, nici masa la timp, iar de pat și de așternut moale puțin îi păsa că el pe unde-l fură somnul pe-acolo puneă capul jos și da ochii în gene un ceas două și apoi iar la treabă! Mânca', nemâncat, toată ziulița nu-i sta piciorușul; ba de multe ori nopti întregi nu dormia de griji și de treburi.

Ii da zor să adune avere și — vezi frate, parcă nu eră lucru curat, par'că eră un făcut la omul ăsta — c'avea un noroc orb: lui vită nu-i muriă, lui cal nu i se furase, ogoarele lui grindina nu le bătuse!

Și cum vă spun de Dragomir, era tare vrednic negrăit de vrednic dar aveă și el un cusur și nu tocmai mic: nu purtă grije de mântuirea sufletului câtuși de puțin.

Câte o dată Dragomir uită pentru o clipă de lumea aceea și în clipa aceea vedeă el bine că prea multe bogății a adunat prea multe rele a săvârșit și nimic pentru amărătul de suflet! Altul s'ar fi înfiorat de frica morții, dar Dragomir nu. El prea aveă multă încredere în Dumnezeu și prea puțină teamă de dreptatea lui. Odată, o vorbă a nevستی-sei făcū să licărească prin capul lui Dragomir un gând luminos: gândul să facă o biserică, un spital sau cel puțin o fântână, dar curând își luă seama. «Ce să mai cheltuesc? Și apoi a-

cum sunt tânăr, acum să adun avere! M'oi tot pocăi la bătrânețe!» Și adună avere Dragomir nu se încurcă. Se dusesse vestea de bogățiile lui. Două zile încheate nu dădea roată la moșia lui. Și-o făcuse din mii și sute de petice cumpărate de la unul și dela altul pe te miri ce ori cumpărate ori luate cu japca!

Câte lacrimi vărsate, câte blesteme înfricoșate, câtă nedreptate, câtă silnicie n'a fost pe plaiul acela din pricina lăcomiei lui Dragomir? Și copiii din sat ocărau pe Dragomir și-l porecleau «jep» și «lup». De asta puțin îi păsă lui Dragomir. Totuși îl înțepa și pe el ceva, îl înțepă vorba ce auzise într'o zi din gura lui Niță Călindar: «Adună, Dragomire, adună și rabdă; s'o găsi el cine să risipească și să pape tot ce ai adunat!».

— «Cum — răspunse Dragomir — să-mi las eu munculița mea pe mâna altuia? Nu mi-a luat nimeni din mână până acum și nici că mi-o luă vre-o dată, nene Niță!».

— Dar când o veni Arhanghelul să te poftască unde ți-e locul, n'o să lași toate și să pleci pe cea lume? ! Și cum n'ai copii, cine știe ce nepot sau rudă, care acum nici nu visează că va fi bogat, se va răsfăța în averea ce ai strâns!»

Și vorbele lui Călindar au zguduit puternic pe Dragomir și cumpăna minții lui eră gata, gata să se incline și firea i eră aproape să se schimbe în bine, dar credința că mai are mult de hălăduit în lume îi da curaj.

«Nu, zise în cele din urmă Dragomir, până n'oiu lua și moșia lui Buzatu nu mă las! Când n'oiu mai aveă nimic de dorit, m'oiu pune pe trai și atunci poate voiu face ceva și pentru suflet. In zadar grăește Calindar, că eu până n'oiu lua și stoara de moșie a lui Buzatu nu pot aveă pace! Și nici c'a avut pace săracul — că numai sărac nu eră Dragomir — A intrat în judecată cu Buzatu și în ziua când au venit cu hotărîrea să pună secestru lui Buzatu, Dragomir, de bucurie, a căzut mort. Baba Floarea jură că Dragomir a murit de cuțit — ziceau bobii ei că Buzatu pusese cuțitul lui Dragomir — iar doftorul spunea că Dragomir a murit de «anevrism», ce o fi și aia?».

Cei mai mulți ziceau despre Dragomir: «Nu l-a răbdat Dumnezeu că prea se hăinise!» Și praful s'a ales de toată averea lui Dragomir.

Dar sufletul lui?

Vezi că Dumnezeu e drept, pedeapsa lui te ajunge mai curând ori mai târziu, aici sau pe lumea cealaltă, dar tot te ajunge!

Iar Căilindar, acum când mai venea vorba de Dragomir, grăia din scriptură: Nebune, în noaptea aceasta vor să ceară înapoi dela tine sufletul tău, și cele ce tu ai adunat ale cui vor fi? (*Luca. XII.*)

Pr. Ioan D. Mihaiu.
Cărbunești.

CÂMPULUNGUL

Sarea multă vreme s'a făcut istoria noastră de pe închipuirii și nu după documente neîndoioase.

Acuma înse, în urma cercetărilor d-lui N. Iorga și ale altora putem să arătăm ce se știe, miezul cunoscut, în jurul căruia se vor alătura descoperirile viitoare.

Vom fi dese ori nevoiți să pornim dela întâmplările din țările vecine, căci ale noastre sunt prea adesea nu numai legate și înrîurite de acelea, dar, mai ales, în partea cea mai veche a istoriei noastre, chiar pricinuite în totul de dănsese.

Așa Câmpulungul își datorește înființarea cavalerilor teutoni (germani), pe cari regele Ungariei îi chemă din pământul sfânt și-i așază în țeara Bârsei, în Transilvania, la 1211.

Până atunci Cumanii, așezați în țeara di'ntre Olt, Dunăre și Carpați, intrau ca la ei acasă în Transilvania prin trecătorile munților, în deosebi pri'nt'r'a Buzăului și prin cea dela Rucăr Dragoslovele, drumul de azi al Branului. Intrau de luau dela Români, Sași, Unguri și Secui dare pentru haniii lor. (N. Iorga. *Geschichte des rumänischen Volkes. v. I p. 132.*)

Cavalerii nemți și-au luat însărcinarea de-a pune capăt năvălirilor cumânești și de-a cuceri țeara di'ntre Carpați și Dunăre, aducând la legea creștină catolică pe Cumanii păgâni și pe Românii ortodocși.

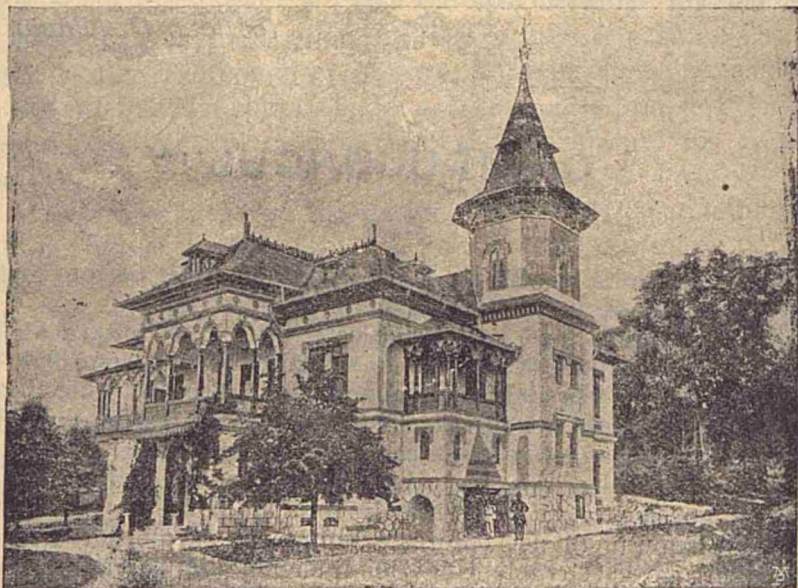
Au făcut cetăți de lemn în locurile ce li s'au părut mai potrivite. Ungurii, Secuii și Românii, mântuiți de jafurile Cumanilor s'au înmulțit și îmbogățit la adăpostul acestor soldați dibaci, cari își închinaseră toată viața în slujba Crucei și a Maicei Domnului.

Una di'ntre cetățile lor de lemn o fi fost la Câmpulung. La 1222, ca mulțumită pentru isprăvile făcute, li s'a dat voie să dureze cetăți de piatră și una din acesta a fost de bună seamă la Câmpulung; iar pe lângă cetate au făcut și-o mănăstire închinată

Maicei Domnului, al cărei nume, Cloașter (Kloster=mănăstire), s'a păstrat până în ziua de astăzi. La adăpostul cetății s'au adunat negustori și meseriași, Nemți, Unguri și Români.

Tot odată li s'a dat voie să se întinză și să-și supună țeara dela munți până la Seret și Dunăre. La 1224 au luat cavalerii dovadă la mână ca episcopul Transivaniei să nu aibă amestec în ținuturile lor, ci toate să asculte de un protopop deosebit.

Cumanii, un popor turc rătăcitor cu turmele, n'au putut țineă piept Cavalerilor, cari, unde se așezau, ridicau cetăți și mănăstiri.

Vedere din Câmpulung.

În limba lor îi ziceau Câmpulungului, *Lange Aue* sau *Langer Au* și sub acest nume nemțesc îl pomenesc călătorii chiar în veacul al XIV-lea (Sparman și Tennstädt 1385 îi zice Langrowe. N. Iorga. *Acte și fragmente* III¹ pag. 1—2). E înse de crezut că numele românesc e mai vechiu și deci că Nemții numai l-au tălmăcit pe limba lor; așezări cu numele de Câmpulung, găsim în mai multe locuri pe unde erau Români. Cea mai veche e acel Câmpulung dela miazăzi de Balcani, pe cari cronicarii bizantini îl pomenesc pela 1013, în luptele împăratului Vasile cu Bulgarii, cu numele românesc schilodit nițel *Chimhalongu*.

În fruntea cavalerilor, ca mai mare sau Mastru al lor eră Dietrich. Acesta își pusese în gând să întemeeze aci o țară catolică și germană, uitând de credința ce-o jurase regelui Ungariei.

După mai multe certe, la 1225, regele le poruncește să plece depe locurile lui și, fiind că nu vor să se supue, regele vine în țeara Bârsei, ba trece și munții de pune stăpânire și pe Câmpulung. Iată cum se vorbește despre această cetate: «O cetate foarte întărită pe care o duraseră dincolo de munții de zăpadă cu multe sârguinți și cheltueli».

Regele zice că Nemții îi erau *ca foc și ca șerpi în sin*. După ce s'a scos de p'aci a luat jurământ de credință dela locuitorii așezați în țeara Bârsei și dela cei de peste munți, adică dela Câmpulung.

*

Un han cuman Bortz, a mers cu câțiva boieri de ai lui în țara Bârsei și-a aretat dorință de-a se boteza. Bela, fiul regelui, a trecut munții în părțile noastre, cu armată și cu preoți și-a botezat pe Cumanii lui Bortz, în curând și pe alții. Ba a așezat episcop al Cumaniei pe Teodoric, se pare că la cetatea Milcov, pe riușiorul Milcov. Pe cât se pare deci și această cetate va fi fost înființată de cavalerii lui Dietrich. Dar i-au ars-o și pustiit-o la 1241 Tătarii. Regele încredințează pe Cumani că li se vor păstră neatînse drepturile. La 1231 se mai botează și alte căpetenii. La 1234 se dă voie episcopului Cumanilor să numească un suffragan (atârnat) al său pentru Românii din Cumania, firește pentru Românii catolici. Se știe din unele documente dela papa că Românii din Cumania, erau ortodocși și că nu primeau tainele dela preoți catolici, ci ascultau de vlădici și popi bulgărești. Ba chiar se plânge papa că mulți Nemți și Unguri, șezând între Români, părăsesc legea catolică și se dau după a Românilor. Prin numirea unui fel de vlădică a Românilor, credeă să-i câștige mai cu bună seamă.

La 1241, când năvălesc Tătarii pentru întâiași dată, la Argeș se afla un voivod român, Seneslav (Mișlav, după documentul persian, citat întâiu de d-l Hasdeu și apoi mai pe larg de d-l Onciul), iar Cumaniei îi zic Kara Iflac, adică Valahia neagră. Când regele Ungariei în urma puhoiului tătăresc, caută să așeze iarăși țeara și mai ales părțile resăritene, cari suferiseră mai grozav, îi vedem chemând aci iarăși niște cavaleri nemți, pe Ioaniți. În actul dela 1247, întărit la 1251 de papa, vedem că regele le dă toată Cumania afară de țara lui Seneslav, pe care o lasă Românilor în condițiile vechi. Atâta că jumătate din veniturile regești dir țara lui Seneslav aveau să le ia cavalerii, iar Românii aveau îndatorire a ajuta pe cavaleri în luptele lor cu păgânii și cu alți dușmani, după cum mai înainte ajutau pe rege sau pe trimișii lui. Din cealaltă parte a Cumaniei, timp de 25 de ani, regele n'avea să ia nici un venit; pe urmă înse aveă să-i vie $\frac{1}{2}$.

Dar nici acești cavaleri n'au prins rădăcini în aceste părți. Din neamul lui Seneslav înse s'au ridicat acei Basarabi, cari au unit sub mâna lor și Banatul Severinului (Oltenia) și au întemeiat Ungro-Vlahia, Transalpina sau *Țara românească*.

Câmpulungul înse a urmat a aveă locuitori nemți și unguri, de lege catolică și cu drepturile cetățenești ale orașelor germane din alte părți ale României, ale Transilvaniei, Poloniei. În fruntea orașului eră un «*Groff*» sau pe latinește *comes*, *major* sau *jude* cu 12 *părgari*. În țintirimul biserecei catolice de acolo s'a aflat o piatră de mormânt a unui fruntaș de aceștia

comes *Laurencius*, mort la 1300. Acuma piatra stă înaintea altarului unei bisereci ortodoxe. E însemnat lucru că la 1300 găsim chiar numele Câmpulung: «Anno Domini Mo CCCo hic sepultus est comes Laurencius de Longo Campo pie memorie». «In anul domnului 1300 aci s'a îngropat comitele Laurențiu de Câmpulung, de evlavioasă amintire».

Cum vedem această piatră de mormânt vine îndată după cea aflată de N. Beldiceanu la Baia și care e a unui preot Bartolomeus din 1284.

Nemții au deprins curând limba românească, dar au ramas catolici și cu nume străine până foarte târziu. Dela o vreme «Grofful» sau «comitele» ori «județul» se alegea pe rând di'ntre orășenii străini și din cei români. Chiar în veacul al 18-lea se mai află nume ca Hanțul (Hans), Tămaș, Balint, Orban, Blaj, Mărtin. Iar domnii le zic ăstor catolici, supuși ai lor, Sași. Până târziu s'au bucurat de ușurarea de a plăti pe an un număr de florini ungurești și de a nu mai fi supărați de alte dări sau angarale. Până aproape de 1735 se păstrau în Cloaster documentele dela domnii vechi, dar nu de mult, se plâng ei la 1745, că li s'au răpit cele mai de seamă din ele. Intre aceste obiceiuri vechi și întărite eră unul că nici un străin de oraș, nici chiar vodă nici chiar mănăstirea ortodoxă, n'aveau drept să cumpere casă. sau pământ în oraș. Numai orășenii putea cumpără în de ei, Numai ei aveau drept să aibă prăvălii în piață și pe ulița târgului. Se cunoaște un document nemțesc din 1521, iar unul latinesc din 1528. De aci își luau domnii Munteniei scriitori pentru treburile străine; după cum ai Moldovei și-i luau din Cotnar. (N. Iorga. loc. cit. vol. I p. 167).

Astea sunt cele mai vechi cunoștinți despre Câmpulung. Pentru timpurile mai nouă sunt însemnate amănuntele ce se pot scoate din arhiva catolicilor, de care s'a folosit d-l N. Iorga și cari documente le-a și publicat tot d-sa. Istoria Câmpulungului de Aricescu nu e de nici o însemnătate. Totuși e un izvor de care de N. Iorga, nu s'a folosit, anume felul de stăpânire asupra munților, cari atârnav de oraș.

St. N.

Starea semănăturilor.

A ploat în câteva județe în săptămâna trecută, dar foarte puțin. Mai peste tot se simte mare nevoie de ploaie.

Fânețurile și islazurile sunt mediocre; dar în câteva județe au început a se îmbunătăți.

Semănăturile de toamnă sunt în multe părți în foarte rea stare. Viile sunt slabe. Pomii roditori de asemenea.

ZÂMBRII ÎN CAUCAZIA.

D-l A. Iermolof, fost ministru al agriculturii din Rusia, a scris în «La Nature» despre Zâmbrii sau Bizonii din Caucazia. Ca om deplin cunoscător ne dă lămuriri însemnate, pe cari le vom prescurta și noi, ca să știe cetitorii noștri cum stau acest fel de vite selbatece, cari odinioară trăeau și'n România.

În Caucazia, Zâmbrii trăesc mult mai în slobozenie decât la Bielovej. Cu cât s'au tăiat și umblat mai mult pădurile uriașe din mijlocul Rusiei, cu atâta Zâmbrii sau coborât mai spre miazăzi și apoi s'au urcat pe munții Caucazului în sus, pe coasta lor întoarsă către miazănoapte. Pe partea de miazăzi a munților se întâlnesc numai din când în când, în orele grele de tot, când nu se mai pot hrăni în locuințele lor obicinuite. În partea aceea a Rusiei, numărul Zâmbrilor merge sporind, în loc de-a se împuțina ca la Bielovej. Acum douăzeci de ani erau 400 de capete; astăzi au ajuns la 600, cel puțin. Marele duce Serghie nici nu îngăduie vânatul în afară de când îi cer niște învățați, cari vor să cerceteze oasele și măruntaiele acestor fel de boi. Și atunci împuşcă din cei mai bătrâni și cari nici așa n'ar mai avea mult de trăit.

La Bielovej, unde e lesne de numărat, se află 700 de capete. În Siberia nu se află Zâmbri de loc, măcar că s'a crezut multă vreme astfel. Așa dar, în lumea veche, afară de Zâmbrii ce se mai țin într'o pădure în Austria și de cei de pe la câte-va menajerii, nu se află mai mult de 1.300 de inși. În vrâsta de mijloc, sunt acuma mai multe sute de ani, se aflau o mulțime în pădurile nesfârșite ale Germaniei, Austriei, Poloniei. În vremea lui Cezar se aflau și în Franța de miazănoapte.

Ținutul în cari trăesc astăzi Zâmbrii în Caucazia e întins de vre-o 500.000 de hectare, pe lângă izvoarele și cursul de sus a două riuri: Bielaea Laba și Malaia Laba (Laba albă și Laba mică) la poalelele munților Șuguz și Abaga. Vara stau în pășunile înalte ale munților, mai ales noaptea; ziua se coboară în văile păduroase, în apropiere de ape. Le place mult apa cu gust de pucioasă. Umblă în cârduri de câte 4—15 inși. Hunter, omul cari îi cunoaște mai bine ca oricine, căci a trăit acolo, spune că Zâmbrii nu beau deadreptul din apă, ci ling stâncile stropite de căderea apei. Le place coaja de Ulm și de Sorb precum și mlădițe tinere de ferege. Dar hrana lor de căpetenie e iarba grasă și bogată. Nici iarna nu vor să mănânce din fânul ce le pun la îndemână păzitorii. Dar din drobiul de sare, lăsați anume pentru ei, nu se sflesc a linge cu multă plăcere.

Vecinătatea Mării Negre face ca parte dela miazănoapte sărit a munților să fie foarte umedă. Primăvara, vara și toamna cad ploi foarte bogate, așa că se face pășune din bielșug. Având nutreț de-ajuns și de 'ntrecut, Zâmbrii se'ngrașe, așa

ZĂMBRUL DIN CAUCAZIA

Zâmbru din Caucazia.

Zâmbri urmăriți de lupi.

că pot suferi frigul iernei și lipsa de hrană din vremea acesteia. Zâmburul e de altfel bine apărat, pe lângă pătura de grăsime, și prin faptul că are blană bună. Un lucru înseamnă vine de hac: zăpezile mari, uneori groase de mai mulți metri, cari îi împiedică de-a umbla și în care uneori se 'ngroapă de viu. În 1904—1905 s'au aflat 9 leșuri de Zâmbri înăbușiții în zăpadă.

Mai reu e că vacile a făta, chinându-se prin zăpada groasă lea-pădă. Taurii Zâmbilor din Caucaz pare că nu au năravul să se bată până la moarte, cum se spune despre cei dela Bielovej. Vacile fată în Mart După ce se ascund în tufărișurile cele mai ne-străbătute. La vre-o săptămână, vițelul e destul de tare, așa că poate ține de mă-sa. Ciudat e că mamele nu-și apără puii, ci când dă omul peste ele, fug și-i lasă.

Zâmburul privește pe om. ca pe dușmanul său de moarte și de groaza lui s'a tot tras până s'a adăpostit aci, unde își găsește de mult sfârșitul, dacă nu se luau măsurile cele mai strașnice de ocrotire. Dar și urșilor le place carnea de vițel de Zâmburu și adesea ori s'a aflat carnea de-a lor în rânza urșilor. Și lupii se pricep a face, în tovărășie, goană de Zâmbri. Acuma însă în partea aceasta numărul lupilor a scăzut; căci se lucrează cu stăruință la stărpirea lor. Vânătoarea de zâmburu e foarte grea și obositoare; căci miroase foarte bine și nu te lasă să te apropii.

În 1888 Littledale a izbutit, după nenumărate încercări zadarnice, și numai când i-a dat ajutor și povăț un Lesghian foarte dibaciu, a ucide o vacă și un taur. În 1805 Marele duce și oaspeții lui au ucis doi; iar pieile le-au trimis la muzeul din Petersburg. În 1897 au ucis trei (doi tauri și-o vacă). Unul din tauri se află la muzeul din Dresda.

Zâmbrii din Caucaz seamănă bine cu cei dela Bielovej, dar sunt mai mici și mai au oareșari deosebiri. Sunt mult mai selbategi. Din cei dela Bielovej se poate să prinzi și vii; din cei din Caucaz, cu mare greutate au prins un tăuraș și l-au dus la Bielovej cu gândul de-a face să se corcească. L-au dus, dar n'a trăit mult, măcar că se deprinsese cu hrana dela Bielovej, și măcar că îl primiseră într'un cârd ca și cum ar fi fost de-al lor.

La Bielovej vor să urmeze pilda Americanilor și să corcească Zâmbrii cu vitele albe domestice.

Trebuie să mai știm că pe lângă Zâmburu a mai fost încă un fel de bou selbateg în Europa. În 1564 în pădurea Jaktorowka (Polonia) erau 30 de *Uri*, în 1620 erau numai o vacă. Câți-va au trăit în pază până la 1527. Urul era negru sau măcar cu părul foarte închis. În Polonia era un fel cenușiu; în Germania unul roș. D-l Iermolof în «La Nature», dă capete (tidve goale) de Zâmburu, de Ur, de bou și de bivol. Deosebirile sunt însemnate și lesne de făcut.

Ce era Zâmburul nostru : bison sau ur ?

Dr. Lux.

Premiații Societății pentru Protecția Animalelor.

Fiecare premiat a obținut și medalia Societății

GRUPUL I. — Clasele primare.

Premiul I	25 lei.	Alexandrescu Vasile	cl. IV șc. C. A. Rosetti.
« II	15 «	Spiridon C. tin	cl. IV șc. p. învăț. p. român.
« II	15 «	Tuțescu Petre	cl. IV. comuna Catanele Dolji.
Premiul III	10 «	Dragu Ștefan	cl. IV șc. No. 3 București.
« III	10 «	Selia Horia	cl. III șc. No. 29 București.
« III	10 «	Simionescu Rosina	cl. IV șc. No. 16 București.
« IV	5 «	Dobre Eugenia	cl. IV șc. No. 16 de fete București.
« IV	5 «	Angiereo Silvia	șc. italiană.
« IV	5 «	Bungețianu Teresa,	inst. Sf. Maria.

GRUPUL II. — Clasa I—IV gimnazială.

Premiul I	40 lei.	Lupescu Jianu	cl. II șc. Cultura.
« II	20 «	Săulescu Gabriela	cl. IV șc. sec. de fete C. Silva.
« III	10 «	Marcella G. Dem.	Teodorescu cl. III șc. sec. de fete gr. II internat.
« III	10 «	Miculescu Victoria	cl. I inst. Sf. Maria.
« IV	5 «	Bogdănescu Margareta	cl. III șc. sec. de fete C. Silva.
« IV	5 «	Constantinescu Viorica	cl. III șc. sec. de fete inter gr. II.

GRUPUL III. — Clasa V VIII liceu, școli normale, seminare.

Premiul I	50 lei.	Olănescu Ion	cl. VIII Liceul Lazăr.
« II	30 «	D-ra Boboc Ortansa	cl. VI șc. secund. gr. II de fete internat.
« III	20 «	Simionescu Const.	cl. V șc. normală p. învățătura poporului român.

Concursul de învățători și institutori

Au răspuns 97 învățători.
6 institutori.

150 lei Premiul I D. Mihalache, învățător com. Topoloveni jud. Muscel
50 lei « II N. Teodorescu învăț. com. Cobadiu, jud. Constanța

Mențiuni

1. Lovinescu, învățător, comuna Bodășeni Suceava.
2. Șentea G. învățător, comuna Rahova, Suceava.
3. Pestelnicescu, învățător, comuna Slătioarele, Argeș.
4. Merițoiu, învățător, comuna Perișor, Dolj.

SOCIETATEA „STEUA“

La 7 Mai s'a întrunit la Administrația Domeniului Coroanei comitetul societății culturale «Steua» sub presidenția d-lui Ion Kalinderu.

După propunerea d-lui Ion Kalinderu, care a făcut o Dare de seamă asupra lucrării d-lui dr. Lupaș : «Romanii și Dacii» s'a admis tipărirea acesteia în bibliotecă. În urmă comitetul s'a ocupat de celelalte chestiuni la ordinea zilei, între care publicarea unei ediții noi din mai multe cărțile care s'au epuizat, imprimarea numărului 15 din bibliotecă, care va fi «Români din Ungaria» de Rusu Șirianu și altele.

Cronica Săptămânii.

Din Țară.

= În ziua de 8 Maiu A. S. R. Principele Ferdinand a inspectat trupele din garnizona București cari erau să ia parte la parada de 10 Maiu.

Această paradă s'a urmat după regulile din anii trecuți. În urma slujbei la Mitropolie, Suveranii au mers cu toată familia și cu toată suita pe Bulevardul Academiei și s'au așezat lângă statua lui Mihaiu. Pe aci au defilat trupele.

= În ziua de 1 Maiu s'a deschis sesiunea ordinară de primăvară a Sfântului Sinod al Bisericii române.

= În ziua de 6 Maiu, M. S. Regele a inspectat școala de artilerie și geniu din Capitală.

= În ziua de 4 Maiu a fost, la Cercul profesorilor secundari din București, prima ședință din seria celor ce se vor face în urma invitării Ministrului de instrucțiune, ca să se discute diferite chestiuni de învățământ.

= În ziua de 9 Maiu s'a ținut la Fundațiunea Universitară Carol I, o ședință solemnă, sub președinția d-lui Ministru al Instrucției. D. Rector al Universității a rostit o cuvântare, iar d-l Bibliotecar a citit darea de seamă despre mersul Fundațiunei în anul trecut.

= Pe lângă Poliția Capitalei a început a funcționa o școală pentru sergenții de oraș.

= La 5 Maiu s'a deschis adunarea generală a Camerei de Comerțiu din București.

= În zilele de 7, 8 și 9 Maiu societatea «Progresul Silvic» a ținut adunarea sa generală anuală, sub președinția d-lui I. Kalinderu.

Din Străinătate.

= În cursul săptămânii trecute s'au făcut alegeri generale în Austria, după noua lege electorală. Interesant de însemnat este că, după această lege, alegătorul care lipsește fără motiv dela vot, se pedepsește cu amendă Nici unul din partidele care au prezentat candidați n'a obținut o majoritate îndestulătoare.

= Administrația turcească a hotărît să urmărească bandele grecești din Macedonia.

= În Madrid mai multe persoane s'au otrăvit cu lapte stricat.

= În duma rusească se urmează discuțiile. Democrații cer să se înființeze școli multe pentru popor.

Informațiuni.

Societatea pentru protecțiunea animalelor, în dorința de a da o cât mai mare extensiune măsurilor educative, a organizat o serie de conferințe foarte instructive, cu proecțiuni luminoase, în special pentru elevii și elevele școalelor. primare din Capitală.

Ele vor dură în tot cursul lunelor Maiu și Iunie în fiecare Joi și Duminică, în două serii, una la orele 3 p. m. și alta la orele 5 p. m. și vor avea loc: la școala centrală de fete din strada Icoanei, la Ateneu, sala de bele arte și la Institutul Pompilian.

La aceste conferințe pot asista și părinții copiilor, obținând bilete de intrare dela direcțiile școalelor respective.

PAGINA GLUMEAȚĂ

Negustor și mușteriu.

Un negustor ambulant mergea pe stradă tot ținându-se de capul trecătorilor să-i cumpere ochelari.

— Ce vezi cu ei? întrebă unul zâmbind.

— Tot ce poțesteți.

Ia o pereche, îi pune la ochi, se uită la negustor și zice:

— Ei, drăcie!.. Văd numai niște proști.

Apoi dă înapoi ochelarii. Negustorul îi ia repede, îi pune la ochi și privind pe mușteriu care se gătea să plece:

— Așa este, ai dreptate!..

Copilul se învață când nu se răsfață.

Nastratin Hogeia la apă vr'un copil când trimetea

Mai întâiu d'a-i da urciorul el s'apucă și-l bătea.

Un prieten întrebându-l de ce bate pe băiat

Când îi dă urciору 'n mână, fără a fi vinovat....

Il bat da, el îi răspunse, ca să ia seama mergând,

Să nu spargă 'n drum urciorul niscai nebunii făcând,

Că după ce îl va sparge pedeapsa e de prisos,

Cât de mult de-l vei bate nu mai am nici un folos.

(Anton Pann, Nastratin Hogeia).

Intre două focuri.

Odată, așa dela beție, să iau la bătaie în cârciuma unui Ovreiu doi buclucași. Ori cum, unul din amândoi trebuia să mănânce chelfăneală. Cel bătut, purcede judecată în potriva celuilalt, jăluindu-se cum că l-ar fi stălcit fără nici o vină — și pune martor pe cârciumar.

Dar înpricinatul, face ce face, și întâlnește pe jidan:

— Să nu cumvâ să mă dai de gol, că te pârjolesc ca pe guz-gani... .

Protivnicul, pe de altă parte, îi hotărăște să spue cum a văzut:

— Că de altfel, ai să faci paștele pe coaste... .

Evreul eră prins între două ghionturi și n'avea încotro vâșcă.

Când la termen, judecătorul îl întrebă:

— Dumneata ai fost față, cine a dat *întâiu* ?

— Întâiu? — Zău nu știu, n'am văzut... .

— Ei nu-mi umblă aici cu pârțineala, că te torn la dubă.

— Întâiu!..

Și ovreiuul se uită cu groază la cei cu pricina.

— *Amândoi a dat întâiu...*

(I. Adam, Pilde și glume țărănești, 1900).

LICITAȚIUNI

= In ziua de 25 Mai 1907, ora 10¹/₂ a. m., pentru vânzarea de veci a locului din orașul Brăila, str. Călărășilor colț cu strada Malului, în întindere de 1.407 m. p. garanție provizorie lei 2 100.

= Pentru vânzarea de veci a loturilor din Sinaia mai jos notate și anume:

Strada Furnica.

1)	Lotul No. 1, în suprafață de 1.005 m. p.	garanție provizorie lei 628.	
2)	« No. 2, « « « 1.482 « « «	« 926.	
3)	« No. 3, « « « 1.355 « « «	« 847.	

Strada Brătianu.

4)	« « 9 « « « 1.225 m. p.	« « « 900.	
5)	« « 11 « « « 1.093 « « «	« 500.	
6)	« « 29 « « « 1.440 « « «	« 700.	

B-dul Ghika.

7)	« « 26 « « « 791 « « «	« « « 300.	
----	------------------------	------------	--

8) Locul în suprafață de 2.005 m. p. împreună cu clădirile aflate pe dânsul denumite cărciuma din Poiana lui Puf, situat în Sinaia (Gura Pădurei) pe șoseaua Sinaia-Predeal, garanție provizorie lei 800.

= In ziua de 26 Maiu 1907, ora 10¹/₂ a. m., pentru darea în întreprindere a construirii la Sinaia a:

1. Un pod de piatră, în locul podului de lemn, de pe strada Principele Carol peste valea Sf. Ana, devizul fiind în sumă de lei 2.239,25.

2. Una casă Canton necesar pentru locuința personalului Eforiei din Sinaia, pe Valea Cășeriei, devizul fiind în sumă de lei 1.177,00.

= In ziua de 28 Maiu a. c., ora 10¹/₂ dimineata, pentru arendarea pe termen de 10 ani a pepinierii de arbori fructiferi dela Brebu, de pe moșia Brebu, județul Prahova, pepinieră care are o întindere de circa 14 pogoane.

= In ziua de 30 Maiu 1907, ora 10¹/₂ a. m., la Eforie, cum și la Primăria comunei Ploești, pentru concedarea spre exploatare a puțurilor și instalațiilor petrolifere dela Ochisoru, moșia Sarasca, Matia și Delnița, județul Prahova.

Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc.

Condițiunile speciale, cum și cele generale se pot vedea la serviciul Domenial, secția Bunnrilor, în toate zilele de lucru între orele 10¹/₂ — 12¹/₂ a. m.

Licitațiile se vor ține în conformitate cu legea contabilității publice și art. 72—83.

La Eforie se vor ține următoarele licitațiuni la orele 10 a. m. :

La 14 Maiu 1907, pentru cărbuni cardiff.

La 15 Maiu 1907, pentru păcură.

La 16 Maiu 1907, pentru lemne la spitalul Ploești.

La 17 Maiu 1907, pentru reparații exterioare la sanatoriul Tekir-Ghiol.

La 22 Maiu 1907, pentru adaus de clădire la autopsia spitalului Colectina.

La 23 Maiu 1907, pentru făină și griș.

La 24 Maiu 1907, pentru sticle medicinale și obiecte de sticlă.

La 25 Maiu 1907, pentru împremuirea spitalului Colțea despre strada G. C. Cantacuzino.

La 26 Maiu 1907, pentru săpun.

= La 2 Iunie 1907, pentru arendarea pe un period de 10 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1907, a moșiilor din județul Argeș și anume :

1. Dăngești, comuna Dăngești, garanție provizorie lei 550.

2. Rădăcinești, comuna Dăngești, garanție provizorie lei 1.100.

„S T E A U A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru intinderea invataturii in popor, prin tiparirea si raspandirea de scrieri si publicatii morale, patriotice si de folos practic, si pentru impiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a raspandirii de scrieri si publicatii imorale, sau cu tendinte contrarii statului si ideii nationale romane.

Cotizatia este de cel putin *doi lei* pe an, iar pentru invatatori, preoti rurali si sateni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este indatorat ca, in cel d'intaiu an dupa primirea sa, sa faca a se primi in Societate cel puțin alti doi membri noi.

Cererile de inscriere, insotite de cotizatia pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, Bucuresti.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Bănuț, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membri*: Petre Gârboviceanu, *Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *fost Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Cecropid, *instituteor*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *instituteor*.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

I. Guliotti, (orașul-Brăila) 2 lei; F. Drugescu (orașul-Brăila) 2 lei; I. Brătescu (orașul-Brăila) 2 lei; E. Mayer (orașul-Brăila) 2 lei; I. R. Simion (orașul-Brăila) 2 lei; N. Ciricianu (orașul-Brăila) 2 lei; G. Iuga (orașul-Brăila) 2 lei; I. Pipos (orașul-Brăila) 2 lei; Ang. Marinescu (orașul-Brăila) 2 lei; R. Macarie (orașul-Brăila) 2 lei; N. I. Dumitrescu (com. Păcureți, jud. Prahova) 1 leu. E. Lampadaride, (com. Balotești, jud. Prahova) 1 leu; Ion Mihăilescu, Inspector comunal, com. Balotești, județ Prahova) 1 leu; Șelcian Gh. Teișanu, agent sanitar, com. Balotești jud. Prahova) 1 leu; Anton Bală, proprietar, (com. Păcureți, jud. Prahova) 20 lei. D. ra Maria (Brătășeanu, strada Fântânei, București) 2 lei; Marg Miller Verghi, (Asilul Elena Doamna, București) 2 lei; P. Dulfu (strad Roșca 2, București) 2 lei; Natalia Tulbure (Asilul Elena Doamna, București) 2 lei; S. V. Popescu, profesoară, (strada Armenească 1, București)

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1907 este de 314, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 1.510 lei.

(Va urmă în numărul viitor).

Stimați Cititori,

Răspândiți revista „Albina” în cercul cunoștințelor D-voastră.

LIBRĂRIA NAȚIONALĂ

Societate Cooperativă pe Acțiuni
47, Calea Victoriei,—47 București

Infințată cu scopul de a lefina articolele de librărie și papetărie

CĂRȚI PENTRU CURSUL ☆ ☆ ☆ ☆
☆ ☆ ☆ ☆ PRIMAR ȘI SECUNDAR

Cărți Literare Române și Franceze

Material Pentru Școale și Biurouri

Tot felul de Imprintate și Registre pentru Băncile Populare.

ARTICOLE PENTRU PICTURĂ ȘI DESEMN

MARE DEPOSIT DE HÂRTIE

Prețurile mai eține ca ori-unde.

4—52.

O RUGĂMINTE ABOANAȚILOR NOȘTRI

Cu prilejul sfârșitului anului școlar, se dau copiilor silitori premii, de obicei în cărți.

Cu toți ne dăm seama de înrăurirea ce are asupra copiilor ca și a adulților, citirea de cărți cu conținut nepotrivit.

Din existența de 10 ani a revistei „Albina” s'a putut vedea că ea este o adevărată călăuză pentru viața de toate zilele a fiecărui cetățean. Prin sfaturile ce ea dă, ca și prin articolele de igienă, agricultură, horticultură, creșterea vitelor, sericicultură, este un bun sfătuitor în orice împrejurare; iar prin bucățile asupra istoriei patriei, dezvoltă dragostea de țară și de neam.

Pentru a o putea pune în mâinile tuturor, am broșat în volum, colecții de câte trei luni, cuprinzând câte 13 numere, de câte 6 luni, cuprinzând 26 numere și colecții de câte un an, cuprinzând 52 numere.

Volumul broșat pe 3 luni costă lei 1,50

” ” ” 6 ” ” ” 3,—

” ” ” 1 an ” ” 6,—

Asemenea am făcut *volum* legate pe un an, costând 7 lei volumul.

Rugăm dar pe abonații noștri cari vor să dăruască cărți de premii la copii să ia revista „Albina”.

Celor ce cumpără 10 volume, li se dă un rabat de 10 la sută din prețul arătat mai sus.

Facem un călduros apel Domnilor revizori școlari, institutori și învățători, și il rugăm a recomanda revista „Albina” între cărțile de premii.

Toate cererile trebuie însoțite de cost.

Cheltuelile de porto sunt în socoteala noastră.

Inst. de Arte Grafice Carol Góbl S-sor Raside scu, Str. Doamnei 16.—18.720